

og lemlæstede. Det var derfor ogsaa den Gruppe af Mennesker, som jeg først kom til at tænke paa, men i samme Øjeblik Spørgsmaalet var fremme, fremkom der ikke desto mindre fra dem, der leder Hjemmet for vanføre og lemlæstede, Overvejelser, som man burde tage i Betragtning, og som gjorde, at man maaske vilde være betænkelig ved just i dette Øjeblik ogsaa at tage disse ulykkeligt stillede med ind under denne Paragraf. I hvert Fald mente jeg, at saadanne Betæneligheder burde overvejes og drøftes, men det vilde have medført Forsinkelse, og jeg synes, at de blindes Forventning om at faa dette Forhold ordnet har været saa stærk og berettiget, at man ikke skulde tøve med at opfylde den. Det glæder mig, at alle Talere har været enige om, at man under Hensyn hertil vil give de blinde en Særstilling med Hensyn til dette Lovforslags videre Behandling.

Det ærede Medlem fra Sorø (Poul Christensen) nævnede de tuberkuløse. Jeg vil hertil sige, at det er sagt mig, at man overvejer, om ikke Fattiglovens § 61 kunde benyttes af de statsanerkendte Sanatorier paa den Maade, at de førte Tilsyn med tuberkuløse, der havde været paa Anstalt og derefter anbragtes i privat Pleje, og derved sikrede, at den Hjælp, de fik i Tiden mellem Anstaltsbehandlingerne eller efter en afsluttet Anstaltsbehandling, ikke blev regnet for Fattighjælp. Dette var altsaa en Vej at gaa ved Siden af den, jeg tillod mig at paapege, da jeg nævnede, hvorledes Hjælpekasseloven maatte forstås i Forhold til det her foreliggende Spørgsmaal.

Det ærede Medlem fra Sorø spurgte mig, om det ikke kunde være betimeligt at udsende et Cirkulære angaaende dette Spørgsmaal. Jeg skal paa denne Foranledning overveje det, men det forekommer mig i øvrigt, at naar der udtrykkelig i Lovven staar, at Tidsgrænserne og Beløbsgrænserne kan overskrides under særlige Forhold, ligger det i Sagens Natur, at de Forhold, som der er givet en særlig Plads ved § 61, betinger, at saadanne særlige Forhold er til Stede. Men det kan jo godt være, at det vil være nyttigt at henlede Opmærksomheden herpaa, idet samtidig Hjælpekassernes Bestyrelser vil blive gjort opmærksomme paa, at dette bestemte særlige Forhold har sin store Betydning for Anvendelsen af Hjælpekasseloven. Jeg vil i saa Henseende ogsaa gerne have Lov til at henvise til, at det Medlem af Tinget, som var Ordfører for Hjælpe-

kasseloven, og som tilhører det Parti, hvortil det ærede Medlem fra Verninge hører, det daværende Medlem fra Nørresundby (S. Frederiksen), senere ved et Møde ude i Landet, hvor Hjælpekasseloven blev drøftet, meget stærkt understregede, at der ikke var tillagt den Bestemmelse, der tillod under særlige Forhold at overskride Tids- og Beløbsgrænserne, den Vægt, som den efter hans Opfattelse havde. Da han har gjort udtrykkelig opmærksom paa dette, kan det godt være, at det vil være hensigtsmæssigt, saaledes som det ærede Medlem fra Sorø har sagt, at henlede Hjælpekassernes Bestyrelses Opmærksomhed paa, at de i § 61 nævnte Forhold efter min Opfattelse under enhver Omstændighed hører til saadanne særlige Forhold.

Jensen-Sønderup: Maa jeg straks sige, skønt det ligger en lille Smule ved Siden af Sagen, at jeg er fuldstændig enig med den højtærede Indenrigsminister i hans Udtalelser om, at det er en Selvfølge, at de i Hjælpekasseloven omspurgte særlige Forhold tager og altid vil og bør blive betragtede som tagende Sigte netop paa saadanne Omstændigheder som dem, der er Tale om, naar vi tænker paa § 61 i Fattigloven.

Den højtærede Indenrigsminister har dernæst gjort det ærede Medlem fra Mariager (H. P. Hansen) opmærksom paa den Misforstaaelse, han har gjort sig skyldig i, naar han gik ud fra, at det, der i sin Tid havde været forhandlet om mellem Kultusministeriet og Blindeinstituttet og Indenrigsministeriet, var Spørgsmaalet om at yde de blinde en fast Statsunderstøttelse. Nej, det var Spørgsmaalet om en Ordning, hvorefter det var muligt at føre de blinde ind under § 61. Det var ogsaa det, jeg talte om. Men saa skal jeg gerne indrømme den højtærede Indenrigsminister, at det maaske var et stærkt Udtryk, naar jeg sagde, jeg var forbavset over, at man ikke er gaaet ind paa den Ordning, der den Gang, saa vidt jeg forstod, i Virkeligheden var Enighed om. Det kan godt være, at naar jeg har brugt et noget stærkt Ord, refererer det sig til, at jeg selv var med i disse Forhandlinger og derfor havde i saa frisk Erindring den Tilslutning, den daværende Kultusministers Forslag vandt. Det var maaske noget ud fra denne min Erindring, at det nu forbavsede mig, at man fra begge Sider i Virkeligheden var gaaet bort fra den Ordning, der den Gang var stillet i